

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Legatus Apostolicus, Sev Concionvm, De Iohannis
Baptistae, Magni, Adversus Incestum reliquaqué peccata
Herodis, Libertate, Notae**

Bosquier, Philippe

Coloniae, 1612

Echo Concionis XXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56132)

ECHO

CONCIONIS XXV.

THEMA. Adiecit tamen tandem Herodes & hoc super omnia. Ipse enim misit, ac tenuit Iohannem, & alligavit eum, & inclusit in carcerem, propter Herodiadem uxorem Philippi fratris sui, quia duxerat eam. Luc. 3. N. 16. Mat. 14.

Facta repetitio vsu sacra, sic propositum;

- Dicendum hodie mihi
- 1. Quam iniustum sit, ab Herode Baptistam, id est, à Laicis Clerum molestari;
 - 2. Quam periculosum, lautam falcens in Cleri messem immittere;
 - 3. Vt morbo illi occurrendum. AVE.

I.

Quam iniustum sit ab Herode Baptistam, id est, à Laicis Clerum molestari.

Quod olim Romani pro foribus Curie scribebant: Hoc LIMEN INTRANTES, POSITA PULVERUM ROM. CURIAE EPISCOPALIAE, CURATA CHARITATE, PUBLICAM INDVANT, id ego frontispicio non modò suggesti, sed & Tempora, quoniam adscriptum interpretor Auditores, & Concionatorem probum, publicum magis bonum, publicamque salutem, quam commodum suum.

Nec vos decet cupere audire placentia, nec nos loqui.

Id dixerim, animandi mei, & sociorum ministerij huius mei, causa, ad veritatem maximè istam, etsi omni tempore odiosissimam, tota libertate publicandam, quamvis cum Baptistam sit pereundum; tum ut ipsi eandem ipsam, etsi iniucundiorē fortassis, tamen maximè certam, non illibenter audiat.

Non est fortassis veritas vlla odiosior, quam ista de Baptistam ab Herode malè capto, casoque, iurgatio.

Ecc 3

Attamen

**Damnatum
Herodis
facinus,**

Attamen cum tanta iniusticia dissimulari omnino non potest.

Expedit hic dicitur Herodes satellites, aut adpatores ad Iohannem, ad hominem Clericum & Iuris Domini, tum, qua Concionator verbi Dei; tum qua Baptista, & minister elementaris Sacramenti. Itaque

Nec causa facti, nec faciendi modus mihi placet. Non causa; nam culpa nulla, sed sola gratificatio meretricis libido. *propter Herodiam* ut Evangelista.

Non modus; laica manu. **An non** rat Ierosolymis, aut alibi, Principes Sacerdotum, Scribae, & Pharisaei, qui vocarent, qui ad sacrum tribunal Baptistam traherent?

Sed & Iudex parum competens Baptista, Herodes mihi fuisse censetur. Caiphas aliquis, aut Annas competentior.

Multo autem minus competentes Iudices Laici illi Herodiani quidam, qui nunc seu Sacerdotum seu Sacri Concionatorum, (si quando aliquid stilo Baptistae diximus, si quid etiam humanitus deliquit) audent ad suum tribunal trahere, citare &c. sic scribere; hanc, aut hanc facies, pena occupationis rerum temporalium, si quas habet, proposita, vel si nullas habet, efficiendi, ne habere possit, quibus carere nemo potest &c.

**Et Herodianorum
sui nostri**

An enim ignorant, Sacerdotibus dictum esse, *In regeneratione, cum sederit filius hominis in sede Magnificae suae, sedebitis et vos iudicantes 12. tribus Israel* id est, Iudices seculi, etiam in hac vita esse constitutos? *Matth. 19.*

Iudices, inquam, non rapina aut usurpatione, sed Christi ipsius collatione.

An nesciunt, quonia *et Angelos iudicabimus? quanto magis secularis?*

An nesciunt, quod praedat sententia Petri *sententiam Caeli*? D. Bernard. in ser.

Adde ut quaecumque inferni Sacerdotes confecerint, illa eadem Deus supernè rata habet, ac servorum sententiam Dominus confirmet? D. Chrysost. libr. 3. de Sacerdotio.

Diceres scilicet, Deum nihil penè aliud gerere, quàm

Not

Notarium, librarium, aut Subscriptorem; Sacerdotem, autem, merum Dictatorem. Iurare dicas Deum in verba Sacerdotis.

Nihil ratum in caelo, quod non Petri primum sedit arbitrio. D. Leo.

Quodcumque ligaueritis super terram, erit ligatum & in caelis: & quodcumque solueritis &c.

Sacerdotē si adpelles totius Imperatorē, & quasi Dictatorē, *Trinitatis*, non eris, nisi errarit meus Theologiae Magister, qui eū sic p̄nē puer, dixisse laudauit.

Sistit Sacerdos ad se, & cū libet, & quoties libet, & quo libet, ē caelo, in terram, in manus suas, ipsum Filium Dei, panis viniq̄ue potenti consecratione, & velut adiuratione.

Qui creauit me sine me, creatur me diūte me, ait Bern.

Si sciunt (& sciunt profectō) ista Herodiani isti; nō ne iniustissimē faciunt, cū Iudices ipsos suos ad sua tribunalia citant, trahunt &c?

Tanti sint apud Christum, vt corporis sui vtriusq̄, & veri & mystici, tantos Officiales esse voluerit, tam coacta nihil erunt apud Herodianos quosdam, vt ipsos esse velint supplices suos?

*Deinde, An non iniustissimum, contraq̄; naturā omnem, Iunio rem velle de Seniore censere?

Prebitero humilia animam tuam, ait ille.

Credebant olim hoc grande nefas, & morte piandum,

Si tu ueris vitulo non ad surrexerat. ait Poeta vetus.

Sed Sacerdotalis potestas, tempore prior est regia,

atq̄; antiquior, & annosiori cuiq̄; assignata.

Nam, mōx a condito mundo, fuere sacrificia, non

regna; & primogenitis familiarum, id est senioribus,

ius erat sacrificandi.

Non nisi post diluuiū Reges, aut potius primi ty-

tani esse cœperunt. *Nemrosus. n. robustus ille venator,*

humanēq̄; libertatis oppressor, primus regnādi autor

fuit.

Vbiq̄; Gentū, & quodcumq̄; Diuinitatis aliquis sensus fuit; ibi, & mōx de sacrificijl, Sacerdotibusq̄; cogitatū; at serō valdē & non vbiq̄; de Regibus.

Sacerdotalis potestas antiquior regia.

Sacerdo-
tes cur
Presbyte-
ri adpel-
lati.

Itaque Presbyteri nomen, quod Seniores signifi-
cat, rectè ad Sacerdotem, non ad Regem, significan-
dum maiores nostri transfulere, non tam atque
personæ (nam contingit Sacerdotes creati ex iu-
nioribus, & Reges ex senibus) quam mores seniles, &
præterea dignitatis ipsius vetustatem significantes.

Iustumne igitur est, ut iunior ac recentior potestatis
secularis, de antiqua illa dierum, sacerdotali scilicet, amb-
at iudicare, cognoscere?

Et, non ignorant isti, si ex toto, quam sacè parte,
genere humano, duò tantum homines superessent,
Imperator summus Laicorum, & nescio quis Dom-
nus Iohannes minimus Sacerdotum, Imperatorum,
ad genua Sacrificuli, necessariò procubiturum, bene-
dictionem, remissionemque peccatorum captantem,
non Sacrificulum, ad genua summi Imperatoris: Vt
de nostram Aram Cæli de Sacerdotij dignitate. Causa.
7. parte 2.

Possit enim Sacrificulus, hoc neglecto, saluus esse;
Imperator, non possit.

Quæ igitur illa ista nunc quorundam in tantis
dignitatem licentia?

Herodem nescio quem, expedire satellites in ho-
pitam, tenere Iohannem, alligare, & si quid habet,
adnotare, & sigillo munire &c!

Vestales inter Romanos virgunculae poterant, eò
in publicum progredierentur, honoris præsidij cau-
sa, lictores secum habere, ac tùm si quis ad capitale
supplicium duceretur, quasi vitam dare: nunc veri
veri Dei Sacerdotes, & melius virgines, a licitoribus
inter Christianos vel raptabuntur vel ducentur, ad
tribunalia Laicorum? *Plutarch. tom. 1. vit. in Numa.*

Annotant etiam Sacerdotalia, si Dijs placeat. Ignorant
scilicet Sacerdotem, ut Sacerdotem, nihil non sacri
habere? quidquid illi, supra decentem victum & accu-
sati, superest iure Sacerdotij partu, id omne patrimonio
Cru cifixi esse, & pauperum Christi, non Herodiu-
norum?

Ad fontes suos flumina refluerè oportere, ut necesse
fluant?

Bone Deus! quam inuersa nunc rerum scena est!
Olim erant Reges nutritij, & Regina nutrices Eccle-
fia, & Clericorum. Isai 49.

Quam in-
uersa nunc
rerum
scena.

Syluestris olim Constantini scepra, diademata, &
quid non: subijciebant, & dono dabant.

Dicebat hic de agro, ille de sylua cadua, iste de ar-
ce &c. Clericis primitiuis, *Dono ducit & doque volenti-
bus cum magnis DIS*, Ennius apud Cic. l. off.

Olim ditissimi quique omnia deponcbant ante pe-
des Apostolorum. Act.

Olim tres Reges Orientis, Christo Ecclesie capiti,
thesauri apertis, aurum, thuris, & myrrham, adorabundi
offerebant. Matth. 2.

Olim Abrahamus, triumphatis Regibus, Sodo-
morum vastatoribus, Melchisedecho Sacerdoti, decimas,
& spoliiorum opimorum iustam partem afferre-
bat. Genes.

Olim, qui in manus Cleri dare non poterat, in eos
proijciebat, vt est in nostrate prouerbio.

At nunc, non modò illa liberalitas vel refrixit, vel
tepuit, sed, proh dolor! plerisque locis versa est in rap-
inam.

Qui rapacior, ac voracior sacri patrimonij, is bea-
tior.

Dicas nepotes clarigare, & clarè, quæ dederint
maiores, ab Ecclesia repetere. Repetere? imò
per vim extorquere. Nepotes? imò ignoti & hos-
pites.

Adsimilare nunc possis Ecclesiam coruiculæ illi Æ-
sopice, ad quam repetitum venerit olim.

Grex auium plumas, non quas illa malè vsurparit,
sed maiorum spontanea liberalitate iure possederit.
Horat. ex Æsopo.

Ecclesia
nunc vi
coruicu-
la Æsopi-
ca. de plus
matur,

Sed quas temperantia, parcimonia, laboribus, in-
dustria que auxerit.

Tempus tunc inferendi in Ecclesiam fuisse, nunc
efferrandi esse diceres.

Diceres præconis voce iustum, *Qui potest ca-
pere capiat: prædæ exposita patrimonja Christi om-
nia,*

Ecc 5

nia,

nia, fieri occupantium.

Sed illa fortunæ ludibria hoc in fortunis Herodians adfici, ut nunquam, et si inuitus, dissimularent: si etiam ad ipsos Baptistas, & homines Deo factos, sacrilega insolentia illa peruaderet.

**Subigi-
tur,**

Vt de Clericis etiam & Monachis velit Herodes cognoscere! ut velit tam sacra capita ad profanum suum tribunal trahere!

Vt nescio quis Herodes de virgine, de sustinutione audeat minaciter in Baptistam loqui!

Ah pudorem! Vt censeat Herodes, de Censore suo diuinitus ad se missio! Censuram Romanorum Censurum, quæ alia Censura iudicabat?

Vt censeat de Ciuitate Dei, qui cuius est Mundi? de domesticis Dei, hospites & aduena, & ij qui pariter foris sunt?

Indecore,

Ingressus es, ut aduena, nunquid ut iudices? Genes. 19.

Factus es Christianus, ut pareres, non ut censeas. An Apostoli &c. cum quemcumque baptisabant, Dominum sibi adsciscebant, an filium?

Quale est, ut filij huius seculi hodiè effecti filij Iacobi, de illis ipsis, quos Christus summa lux Mundi, lucem quoque mundi, quadam gloriæ suæ communicatione, nominauit, filij de Patribus suis censeat?

Quale est, ut heri titones, hodiè iudicare velint de Tribunis & summis Imperatoribus?

Quale est, ut videre velit Chamus pudenda patris sui, si fortè incompositè atque indecorè iaceat in tabernaculo? *Gen. 9.*

Quale est, ut filius reuelat turpitudinem matris suæ?

Quale est, ut Ruben ascendat cubile patris sui? *Genes. 49.*

Vt de Ecclesia matre, filius uteri eius, interfecta pectore rerum scena, censeat! O monstruosam metamorphosin!

Iniusteq;

Vix finit Ecclesiæ vsus, carnalem matrem aut patrem

trem, filio Sacerdoti peccata sacramentaliter confiteri, ab illo suam audire sententiam, tamen mitissimam: tantum paternitati defertur, isti Patres suos secundum spiritum etiam per lictores cogant sibi pro se respondere, accipere ab ipsis quam duras volent, sententias!

Est ita inusitatum Regem capitis reum esse, ut ante hoc tempus non sit auditum (aut Cicero orat. pro Rege Deiotaro: & quidem adculpante Castore, Regis ex filia nepote, & Philippo medico, eiusdem Regis seruo, à Castore corrupto; Inusitatus fortassis (Auditores) Laicum nunc censere de Sacerdote &c. Iohannem Baptistam apud Herodem de capite dicere &c.

Non iniustum, non pudendum est, à Laico satellites mitti ad Sacerdotem, ad quem, & in cuius manus citatus (ut sic dicam) ipse Dei Filius quotidie descendit, & ita iubenti pareat, & personaliter comparet?

Adligabitur ab Herode Baptista & Sacerdos &c. qui soluit & ligat omnes nodo plusquam Gordio atque adamantino, & in Cœlis & in Terris!

Minabitur Herodes, se Baptistam & Sacerdotem fame necaturum, qui quasi *navis infortioris de longè*, id est de Cœlorum ultimo importat illi panem vitæ, omnis generis, & illum vivificantem dumtaxat verbi Dei, & illum viventem simul & vivificantem Iesum Christum in altari!

Ut gladius, qui, ab Ecclesia, ad Ecclesiæ præsidium, datur Laicæ potestati, in Ecclesiæ ipsius quæ dedit pectus & viscera conuertatur!

Ut qui pro nobis est Officio, contra nos stet actu & facto ipso!

Ut Patrem filius officij & iuribus suis deturbet!

Ut Danide patre expulso, intempestivè regnet Absalom! 2. Reg.

Ut quos in canda Christus, Ratio, & vetus Consuetudo esse voluerunt, ij nunc, per vim aut dolum,

dolum, in capite velint stare!

Nam quæso si multi in unum corpus sumus in Corpore, si vnicum est Christi regnum, regni que huius aut corporis, mystici quidem sed tamen visibilis, non est nisi vnum caput visibile (vt verè non est nisi vnum, ne sit monstrum biceps, aut bellua multorum capitum) intra Potestas Laica, an Ecclesiastica, caput huius dicenda?

Si in vrbe ac regione Catholica, non in Anglia dèputo, si sub Catholicis & ingenuè Christianis Regibus, non sub Henricis Secundis aut Octauis, aut Elizabethis nescio quibus Anglicanis, nemo (opinor) negaturus, capita Ecclesiæ esse Sacerdotes,

An non Petrus, Sacerdos iam tum creatus erat, cū à Christo creatus est Ecclesiæ caput, his verbis, *Pascite oues meas?*

Si autem Laici caput non sunt, & tamen pars aliqua Ecclesiæ & regni Christi esse volant, non Synagoga; quid aliud necessario sequitur, quam vt sint membra eius?

Quidquid enim in corpore eodem est, aut caput, aut membrum est.

Quisquis regni est, aut Princeps est, aut subditus.

Membra igitur Laici, de quorum etiam classe sunt Reges, Imperatores &c. At quæ membra? Brachia opinor (vnde & vulgò clerici Brachium seculare, pro Laica potestate vsurpamus.)

At brachia & capiti subsunt, & ad caput obumbratum, atque ab ictibus, à fustuarijs, ab allisionibus, à læsionibus cuius cuius modi prætegendum, videtur imprimis Natura corpori comparasse.

Non valdè indecorum, atque iniquissimum sit brachia præsidaria in caput armari, caput vellicare, expilare, contundere &c?

Vel militem præsidarium ciuiumque tutorem, oues ipsos obprimere seruitute, prædari &c.

Planè tam absolum, Iustitiæque aduersum, ab Herode, à brachio seculari, ad Iohannem Baptistam,

elementarium Sacramentorum Baptismi ac Pœnitentiæ ministrum, ad Pastores animarum, ad Concionatores, satellites expediri, ab illis ipsos teneti, alligari, carcere claudi, caedi &c.

Nam vestram fidem! quid estis vos Iudices quicunque Laici (si tamen Catholicè Romanèque Christiani estis) nisi Ecclesiæ accita præfidia, acciti Imperator, et Ecclesiæ adauxiliares ac tutelares, acciti curatores, aduocati que uocatus, tutores?

Non meministis, ab ipsis electoribus, etiam Imperatorem, Pontificis & Ecclesiæ Aduocatum adpellari? Sleidanus l. 1. ann. 1519.

Iustinianus vester Constitutione 9. an non hoc Sacramentum præstari vult, ab vnoquoque officia eiusmodi suscepturo; Testor ego iurando Omnipotentè Deū &c. quod cum Sanctissima Dei Catholica & Apostolica Ecclesiæ communionem habeo, neque ei vlla vnquam in re, aut modo, aduersabor, neque quantum in me erit, alicui alij permittam?

At, per Deum, quid est Ecclesiæ aduersari, si à foro Pontificum, ad Laicum rapere Clericos non suos, si sistere Iohannem Baptistam ad Herodem, si Baptistam tenere, alligare &c. non est?

An non execrabile iniquitatis genus est, Curatorè aut pupilli Tutorem ipsum, vel res pupilli sui diripere, vel ipsum aut vi (vt Oppianicus quidam apud Cic. fecisse legitur) aut veneno tollere?

Cic. orat. pro Cluentio.

Demosthenes aquilifer ille Oratorum, an non merito tandem tres Curatores suos reos tutelæ peregit, quod se, & patrimonium neglexissent? Ex Suida.

Quid fecissent, si se obpressissent, spoliassent?

Hecuba Priami Regis vxor Regina, an non meritò, à mulieribus Troianis adiuta, barbaro illi Regi Thraciæ Polymnestori oculos vnguibus expunxit, cū rescisset ipsum, & antiquum hospitem, & amicum, & Generum suum, delectum quasi tutorem & seruatores Polydori, ad eum cum ingenti auri pondere, à Priamo patre, initio belli Troiani, incertos communis Martis euentus metuente, emissi, & Tutore factū præ-

prædonem, & filij patricidam? Quis neget?

An non iniquissimum, ut Aduocatus in patrociniis accitus, ipse causam sui clientis evertat?

An non iniquissimum, ut aliquis Achilles aut Ionthæ armiger, ipsum Dominum suum, cui lancea, scutum, & galeam gestat, in prælio ei suggerendum, unum primus offendat?

An non iniquissimum, ipsos latrones, seu eos conductos milites, quod antiquitus ita dicebant, ἀντιλατρίους, id est inferuire, quoniam mercede seruati, quos circum se stipatores habere Imperatores, primosque ad omne discrimen emittere solebant, dictos (Varronis sensu) quasi laterones, quia latera clauderent, (custodes regij corporis nunc adpellantur) primos latera aut iugulum Regis sibi committi, secumque aut fatissis adpetere?

Et dicatur, *Homo, in quo speravi, magnificatus super me subplantationem!* psal.

Et, *Filij Matris mee pugnaverunt contra me!* Cant.

Et, *Quomodo tunc (Ilimahel) is qui secundum carnem natus fueras, persequeretur (Iaacum), eum qui secundum spiritum: ita & nunc!* Galat. 4.

Ita planè iniquissimum, Herodianos nonnullos, electos defensores, tutoresque personarum, rerumque Ecclesiasticarum, ipsas frigide in quibusdam tueri, ardentissime verò in nonnullis, præposteram vim in ipsas exercere, ipsas citare; ad profana sua rebusalia trahere, tenere, alligare Baptistas, Herodis huius nostri instar.

Ara olim Sacerdotum & templa, etiam inter Ethnicos, omnes tuebantur, neque ex asylo alieno olim scelerosi extrahebantur.

Amicitia olim seruitia, obsequia militum in Reges ac Dominos suos, dumtaxat usque ad aras, aris, scilicet sacrisque parebant, ut ut ab amicis Dominis aliter iuberentur.

Nunc verò Herodiani quidam, non Sacerdotes, non Baptistas, ne in desertis quidem & monasteriis suis

suis s' nuntia. os esse; ex alylo suo & proprio, imperi-
osē extrahit, citant, pœnamque & minas Pœlatis
proponunt, nisi ad se suos emiserint ex alylo.

— *pereunt Hypanisq; Dymasq;*

Confixi à socijs, nec tetua plurima Panthu

Labentem pietas, nec Apollinis insula texit. Virg. 1.
Æneid.

D. Athanasius ille Magnus ep. ad solitariam vitam
agentes, ait, nihil cogitari posse in te Christiana mon-
strosius, quam Regem Ecclesiasticas controuersias
velle iudicio suo deimire, quod quoniam Constanti-
us Arianus tentaret, & prælidete veller iudicij Eccle-
siasticis, seque in decetendo principem facere Epif-
coporum, quis, inquit Athanasius, non dicat illam eam
ipam esse abominationem desolationis, qua à Daniele
prædicta est? Nam in hoc, quod Anti-Christi est, facit, &
quid Anti-Christus, quum venerit, amplius committere
poterit? ibique deplorat Episcopos, contra legem fe-
rentes Iudicem Constantium.

Vox D. Thomæ Cant. Episcopi: Ordo confunditur, si
pastorem ouis, Magistrum discipulus, Patrem filius verbe-
ret. Ex Surio tomo 6. vit. mense Decemb. in vita eius
c. 10.

D. Eulogius Edissenus, Valente Arianò à prisco
more discedente rectè eius Præfectum rogabat Num-
quid cum Imperatore Pontificem Valens agit?

D. Ambrosius: Ad Imperatorem palatia pertinent, ad
Sacerdotem Ecclesia: publicorum tibi mœnium ius com-
missum est, non Sacrorum. D. Amb. ep. 32. ad Imp. Valen-
tianum. ep. 162.

Constantinus ille Magnus hoc ipsum iam pridem Constan-
tius professus: Vos, ô Episcopi, intra Ecclesiam, ego extra Ec-
clesiam à Deo Episcopus constitutus sum. Euseb. de vita
Constantini l. 4. c. 24.

Sed & Iustinianus Imp. declarauit, Clericos maio-
res, ac Laicis esse digniores. Vide Codicem & tex-
tum qui l. 3. C. de summa Trinitate, & alium in l. 2. C. ut
verbo.

Quid

Veteram
Patrum,
de hac re
tota, cen-
suræ;

Vulgo, Quid? *Et inimici nostri sunt Iudices, & fautores.*
Dicitis enim vulgò mensæ accubitu Honorem Ec-
clesiæ deferendum.

**Caluini
ipius,** Quin & Caluinus ipse, acerbissimus Ecclesiæ Ca-
th. perduellis, acerrimè in eos quoque inuehitur, eos
Henricum VIII. Ecclesiæ Anglicanæ caput adpellat.
rubit. *Calu. comment. in t. 6. Amos.*

*Si scripturas (inquit alibi) & vetera exempla exami-
mur, quis est, qui abnuat in causa Fidei, Episcopos iam
de Imperatoribus Christianis, non Imperatores Episcopi
iudicare? Cal. l. 4. instit. c. 11. sect. 15.*

Huc facit, quòd Christus leprosos, etiam curatos,
semper ad Sacerdotes suos remisit.

Ve sacræ Theologiæ omnes disciplinas; sic Sacer-
dotali dignitati, oportet dignitates omnes ancilla-
ri.

Ut oleum cæteris liquoribus, supernat, sol splen-
didius cæteris splendidius micat, sic ordo ille sublimi-
or vniuersis.

**D. Fran-
ciscus Sa-
cerdotes
singulari-
ter reue-
ritus,** D. Franciscus Legislator noster et si Clericus, atque
Diaconus, tamen quia numquam Sacerdos fuit, tan-
ti fecit Sacerdotii Maiestatem, vt dixeris; *Si habet tanta
sapientia quantã Salomon habuit, & inuenire pauperes
Sacerdotes huius seculi; in Parochijs in quibus morantur,
nolo predicare contra voluntatem ipsorum. Et ipsi & e-
minas alios volo timere, & honorare sicut meos Dominos.
Et nolo in ipsis considerare peccatum, quia filium Dei dis-
cerno in ipsis, & Domini mei sunt.* D. Franc. in Testa-
mento. c. 1.

Idem, *Ipsi Ministri, si Presbyteri sunt inquit, cum mi-
sericordiam iniungant illis (se. fratribus ad se, de ceteris
mortalibus culpis, recurrentibus) penitentiam: Si un-
dò Presbyteri non sunt, iniungi faciant per alios Sacerdo-
tes Ordinis; vbi vir Sanctus noluit, ne à ministris qui-
dem & Prælati non Sacerdotibus, iudici penitentiam
Sacerdotibus, quamlibet subditis suis, & peccatori-
bus.* D. Franc. in Reg. c. 7.

Nostris isti (si Dijs placet) Herodiani, Scintra Eccle-
siam vel irrumpere vel irrepere, & supra Sacerdotes
supra.

supraque Ecclesiam, & supra pinnaculum templi, à tentatore illo veteri constitui, & sedere adfectabunt?

Matth. 4. Bene fuerit, si se quòque non mittent deorsum, si cadentes non offendant ad lapidem pedem suum, in talibus vijs non suis, deserti ab Angelis iussis nos custodire in vijs duntaxat nostris. Quam periculosa in Sacerdotes licentia.

Bene fuerit, si domus supra domum non cadet.

Bene fuerit, si membra reliqua, in Præfidem, & caput ovis vitalis Oeconomiae, ventrem, armata, non subito langueant, vt plebi Romanæ aliquandò Patrios armata pertimescendum dicebat Menenius Agrippa Livius deca. 1.

Bene fuerit, si is, qui olim non reliquit hominem notare eis, vel (vt alij vertunt) non permisit homini cuiquam, vt eos obprimeret; & corripuit, tam verbo increpationis, quam pœna ultionis arguit, vt ait Titelmannus, pro eis Reges, vel (vt Castalion) animaduertit in Reges, bene inquam fuerit, si idem Deus non aliquandò vsurpantibus iura aliena, tolli permittat sua.

Vt qui pradaris, nonne & ipse pradaberiet

Certe, Herodem tandem regno excidisse, atque exulasse, ob hanc iniuriam in Baptistam, ferunt, vt mox dicam.

II.

Quàm periculosum, laicam falcem in Cleri messem immittere.

Atque, vt non nostro tantum, sed Herodianorum quoque, bono ista dixerimus; agendum paulò latius ostendamus, quam malè hactenus semper cesserit eiusmodi vsurpatoribus, vt alieno maiorum dolore, nepotes earere discant suo.

Qui pauet, cauet, ait prou.

Si nobis infestos odissemus; neque nunc foueam, neque laqueos, in quos se recta precipitatum eunt, ipsis indicaremus; potius solijs frondibusque obumbrarem.

Fff

bratemus. Caritas in ipsos ista nobis extundit.

Igitur ordiamur.

**Exempla
punitz
licentiz
in Clerū
& Sacra.**

Prætereo libens (id quod tamen satis verisimile est) Cainum, exilio & membro rum tremore perpeuus & tandem violenta morte, Lamechi manu, adeo maximè multatum, quod Abelem, trucidant locustissimè, non tam qua frater, quam qua gratus Deo sacrificator, ac denique Concionator veritatis, aduersus ipsius de vita futura, & finibus, seu præmijs bonorum & malorum, errores, seuerius culus fuerat. (Cain enim Ionathas interpretes Chald. in his errasse, & ab Abele memorat reprehensum.)

Omitto etiam, tribum Beniamia panè aliquando interneccione, armis reliquarum vndecim, fuisse delictam, ob vnicam vnus Leuitæ vxoreulam a vitis Gubaa insolentissimè constupratam *Iudic. 19. & 20.*

Silere verò quis possit, quod Nadab & Abiu, fili Aaronis ipsius summi Pontificis filij, tamen quous, atreptis thuribulis, ausi essent iurare accharificare Deo, & iniusti a Moysè, & igne alieno atque extera, id est, profano, & qui non erat è cælo missus, ut illi, qui cælitus semel demissus super altare, legitur ad illud vsque tempus inextinctus durasse, quo Itraclite in Babylonem captiui abducti sunt; alio igne, quo nolent, cælitus ad vindictam missò fulminari exanimati que sunt; Aarone interim, & reliquis eius filijs, vetitis vllum luctus signum edere, non gemere, ac fletu & ipsi morerentur, toti que inde populo malè esset. *Leuit. 10.*

Itane? Tamen hi filij Aaronis erant, & ad sacrificandum fortassis tempore suo, nati.

Deindè, quid nisi tunc Deum colere voluerunt?

Sed quia & iniusti, nec à Moysè Sacerdotum rone Præsidi autorati, & igni profano sunt ad sacra vs, hinc passi sunt.

Herodiani igitur isti, qui nec Sacerdotum filij esse iure possunt, nec forsitan magno velut; qui que a saceris iure sunt exclusi; qui que non Dei cultui, ut illi, aut

aut Christo student, sed vnus sibi, atque augendo imperio, cum in Baptistas & Clerum ista audent, cum tenent, cum ligant &c. qui non modo iniussi, vt illi, sed omnino seruoque veriti, igne alieno vtuntur, id est, non p[ro]p[ri]is Sanctuarij siue Ecclesiasticis, vt Excommunicatione &c. agunt, nec possunt; nihilne etiam a diuinis ignibus, & fulminibus timent: nihilne, vt etiam fulminatos flere, aut lugere, in Ecclesia prohibetur?

Core, Dathan, atque Abiron, quod Leuitico ministerio non contenti, etiam iura Sacerdotij ambiere (hoc enim eos voluisse Moyses ostendit, his verbis ad ipsos, *Idcirco ad se fecit Dominus accedere te (d Core) & omnes fratres tuos filios Leui, vt vobis etiam Sacerdotij vendicatis, & omnis globus tuus stet contra Dominum:*) an non sequenti crastino, inspectante populo vniuerso, ipsi cum coniuratis, cum domibus suis, terra ipsis deficiente, *descenderunt viui in Infernum operi humo, & perierunt de medio multitudinis?* Num. 16.

Et tamen Leuita erant & ipsi; & Laicis meris aliquid amplius.

Oza quidam, ruina sua tam famosus, vt loco nomen dederit, qui dicitur *Percussio Oza*, cur tam subito extinctus? 2. Reg. 6. & 1. Paral. 13.

De casu percussio- nis Oza varia sententia.

Vulgò Theologi tenemus, quia, cum vxorem superiore nocte adtigisset, ausus sit arcam foederis, vel, lasciuia bouum vacillantem, tenere illoris, parumque mundis manibus; vel, impotentia bouum vix progredientem, seu trahere, seu impellere adiutando. Egiam verò culpam.

Tenet alius aliquis; quia arcam bobus vectandam commiserit, non ipse humeros suos illi subposuerit. Grande facinus scilicet.

D. verò Thomas; quia Leuita, non Sacerdos, ausus sit arcam adtingere, non aliorum, quam Sacerdotum manibus contingendam. D. Thom. 2. 2. q. 33. art. 4. ad 1. & in 4. Sent. dist. 19. q. 2. art. 2. q. 3. art. 1.

Tanta ne hinc animis caelestibus ira? Omnia.

Ergone, qui Arcas Dei viuas, arcas Deo plenas, & quotidiana Eucharistia sumptione, a vite sanctitate arcas imputribiles, ab anima immortalitate, arcas armaria SS. Scripturarum, archia animata legu Dei, Sacerdotes inquam a solis Sacerdotibus regendos, tangendos, per vim tangunt, tenent, ligant &c. Herodiant, & homines ne Leuita quidem, sed mere Laici homines quotidie in vxorum; (forſitan & in meretricum etiam) gremio corpus volutantes, sperauerunt impune abituri?

Sperauerint arcas tam diuinas etiam bobus, ad el satellitibus, & mechanicis manibus raptandas inuicem committere?

Ne David ipse quidem, vir tam sanctus, & pene inuendi modo sacerdos, viſo Oza, a tam leuicula causa tali interitu, ausus eandem arcam vel in Regiam suam religionis ergo deſectere, isti audeant animatas arcas in suos carceres, per irreligionem summas, etiam pertrahere?

Ieroboami manus, qua extensa de altari (ad quod stabat in Bethel thus iaciens) iuſſerat virum quendam Dei, venientem de Iuda in sermone Domini, quem audierat de noui altaris nouaque superstitionis ruina prophetantem, adprehendi, nonne decepte exaruit, quam nec valuit retrahere ad ſer. 3. Reg. 13.

Quid, quod me Ozia quidem & Regi, & optimo, ac de religione imprimis bene merito, e terminis Laicatus tui in alienos Cleri, egresso parcium est? Quia enim voluit incensum Domino adolere super altare thymiam aris, & Azaria, & Sacerdotibus octuaginta vna sibi resistentibus thuribulo imitabatur, mdx in fronte lepra perenni percussus est. 2. Paral. 26.

Ozias (inquit Chryſoſt.) cum eſſet Rex cunctis diuinitate, quoniam erat iuſtus, elatus eſt animo, maiore ſuau concepto, quam pro dignitate, ingreſſus eſt templum.

Et quid dicit Ifaias? Ingressus est Sancta Sanctorum . ait- que, Volo adolere incensum . Rex cum esset, Sacerdotij principatum usurpavit . Volo, inquit adolere incensum, quia iustus sum. Sed mane intra terminos tuos : alij sunt termini Regni , alij termini Sacerdotij: hoc regnum illo matius est. Neque enim ex his qua videntur , hic declaratur Rex, neque e gemmis illi affixi, neque ex auro, quo amictus est, debet estimari Rex. Ille quidem ea qua sunt in terra fortissus erat administrans . Divus Chryl- stomus homil. 4. de verbis Ifai. Vidi Domi- num.

Saul ipse initio tam bonus, tamque toto corpore, facie, & animo dignus imperio, nomine regia dignita- te exutus, exautoratusque est, & a Samuele stultus ad- pellatus, quod ad Regnum, non ad Sacerdotium ven- tus, inutus quidem & reclamante conscientia, ne- cessitate tamen copulius, ausus esset offerre holocau- stum? Quia vidi (inquit ad Samuelem culpam excu- sans) quod populus dilaberetur a me, & tu non veneras iuxta placitos dies, stato tempore: porro Philisthim con- gregati fuerant in Machmas: Dixi, nunc descendam Phi- listhim ad me in Galgala, & faciem Domini non placavi, nec dum Dominum consolui; necessitate compulsus obuli holocaustum Domino, id est, etiam diceret mihi ani- mus, te expectandum; vici tamen ipsum, necessitate i- ta urgente, ut Rex Sacerdotem quoque pgeret; Samuel tamen corripit asperimè, & minimè vaonis minis istis fulminat; Stultus egisti... quod si non fecisses, iam nunc pre- parasset Dominus regnum tuum super Israël in sempiternum, seu longo tempore. Vox enim Hebræa non tem- pus infinitum significat, sed propriè tempus quod in- termedium est inter Iubileæ. Sed nequaquam regnum tuum ultra consurget: quæ sicut Dominus sibi virum iux- ta cor suum, iam tibi successorem e surpe non tua sibi delegit. 1 Reg 3.

Itaque? Sacerdotia ergo usurpando, etiam regna a- micuntur? Videtis manu que tangitis.
Adde eundem, victum tandem, & cruenta morte- cem regno vitam quoque amississe, quod tot Sacerdo-
Fff 3 ribus

Sacerdo-
ria usur-
pando,
regno a-
mittitur.

tibus innoxijs in Nobe vitam ademisset. i. Reg.

Non reliquit hominem nocere eis, & corripuit pro eis Reges. psal.

Quinquagenarij illi duo Principes, cum eo quique suis commilitonibus, quia Achabo, etiam *ad aras*, id est, plus a quo obtemperabant, cum ad Elia Prophetam captandum venire, nonne mox morpiter sunt fulminati? 4. Reg. 1.

Heliodorus Quæstor Regius, quod ausus (mandato tamen sui Regis) in Ierololymitani templi aram inuolare, quam regiè, imò quam seculariter, & dignè meritis suis, diuinitus exceptus est? Narrabo Sacrae scripturae verbis: Spiritus Omnipotentis Dei (aut ille Machabæorum) magnam fecit sua ostensione cidentiam, ita ut omnes qui ausi fuerant parere ei, multis Dei virtute, in dissolutionem & formidinem conuertitur.

Adparuit enim illis quidam equus terribilem habens fessorem, optimis operimentis adornatus, sique cum impetu Heliodoro priores calces elisit, qui autem ei sedebat, videbatur arma habere aerea.

Alij etiam adparuerunt duo iuuenes virtute decem, & optimi gloria, speciosiq; amici: qui circumsteterunt eum, & ex utraque parte flagellabant, sine inuisione multo plagijs verberantes. Audite Sacerdotum virgatos, audite.

Subiò autem Heliodorus concidit in terram, cum multa caligine circumfusum rapuerunt, atque in sella gestatoria positum eiecerunt. Audite Conclonatorum libro Baptiste vtentium expulsores.

Et is, qui, cum multijs cursoribus & satellitibus, pedetum ingressus est ararium, portabatur nullo sibi auxilio ferente, manifesta Dei cognita virtute: & ille quidem per diuinam virtutem iacebat mutus, atque omni spe & salute priuatus.

Cumq; Summus Sacerdos Onias, oblata pro salute viri hostia salutari, exoraret, ijdem iuuenes eisdem verbis amici, astantes Heliodoro dixerunt, Onia Sacerdoti gratias age. Nam propter eum Dominus tibi vitam de-

donavit: tu autem à Deo flagellatus, nūctia omnibus magna Dei & potestatem. Et his dictis non comparuerunt. Vel Heliodorum Dei internuntium audite, Herodiani.

Denique si quem habes hostem, aut regni tui insidiatorem (aitbat Regi suo novam legationem cogitanti Heliodorus, iam plus satis tam geniali festoque epulo saturatus) mitte illuc, & flagellatum recipies, si tamen eas ferit. 2. Mach 3. Audistis?

Doëg (ille scilicet Idumæus, qui, iussu Saulis in Nobæ occidit Sacerdotes) interpretatur mortuus, quor- M. Marul- sum ne nescias, ait Marulus, morte aeterna damnandum vilus l. 3. esse, quisquis tam excellentis Ordinis virum iniuriam irro- ex ep. c. 5. gare non perhorret. Ac ne tam immane flagitium vel Sauli iubenti, vel ipsi Doëg perperam obedienti, impune celsi se existimes, uterque simul, cum in Gelboe Philistinios fugerent, iusto Dei iudicio, proprijs mucronibus incubuerunt, semet interficientes, qui Sacerdotes interfecerant. 1. Reg. 22. & 31.

Volunt scilicet Herodiani isti novi, qui paria aut peiora moluntur, honorarijs epulisque paribus, isthic cum Heliodoro, & alibi cum Doëgillo Saulis la- nione, tandem honestari?

Sed, ab his priscis, ad paulò recentiora veniamus.

D. Paulus nunc totus noster, cum aliquandò minime noster, in Damascum proficisceretur, vincos adducturus in Ierusalem discipulos Domini, ut habitus est, ut fulminatus, ut pæne exanimatus!

Numquid & vos vultis abire, eadem via, in eandem calamitatem?

Herodes iste noster, qui Iohannem hunc nostrum ne- tradidit, perfidia quoque & crudelitatis suæ præcium luit. Ege lipp. l. 2. de Excidio Ierof. c. 5.

Quidam scribunt, mox a cæde Baptistæ, ab Areta Rege Arabum Socero suo prælio victum.

Apud Iudæos fuit opinio, iusta ultione numinis deletum Herodis exercitum propter Iohannem, qui Baptista cognominatus est. Et tunc enim tetrarcha necavit virum optimum & c. ait Ioseph. l. 18. astiq. lud. c. 7. al. 10.

Herodis licentiã in Iohannem quæ pænâ exceperint;

Tiberius verò Imp. ademit quoque illi tandem Tetrarchiam, eamque ad Agrippæ regnum adiecit, pecuniamque eius donavit eidem Agrippæ iudici Herodianiæ defectionis. *Ioseph. l. 18. antiq. Iud. c. 9. & lib. 2. de bello Iudaico c. 8.*

Denique; Deiectus regno, atque exilio datus, fugavit in Hispaniam una cum uxore Herodiade, merere animi consumptus est, ait Egesip. libr. 2. excid. Ierol. c. 5. & Ioseph. lib. 2. belli Iud. c. 8. qui tamen etiam Lugduni urbe Galliarum refert exulasse. *libro 18. antiq. Iud. c. 9.*

Manus Malchi, scelesti illius mancipij, quæ dedit alapam Christo Iesu, ut se nunc habes in perpetuo motu ac rotatione, Ixionis instat. *Dixi latius in theatro Patientia conc. 22. pag. 232. 233.*

Commemorarem, & illos quoque fulminatos quoque veteres Poëta

Adfectasse ferunt regnum caeleste Giganti,

Aggressos Superi, quæ Iovem detradere regni.

Exstruere hi montes ad sidera summa parabant,

Et magnum bello sollicitave Iovem. Ovid. l. 5. Fast.

Et, quod, ille falsò creditus Deus, Iupiter tum primum, (hactenus inermis) tela vitricia tantæ indignitatis sumserit, ut ait Poëta;

Fulgmina post ausos cælum adfectare Giganti

Summa Iovi: primo tempore inermis erat.

Ignibus ossa novis, & Pelios altior ossa

Arfit, & in solida fixus Olympus humo. Ovid. l. 5. Fast.

Dicerem, quod ex quo

Tydidem, sed enim scelerumq; inventor Vlysses,

Fasale adgressi (seu per cuniculos, seu per cloacas)

sacrato auellere templo

Palladium (quod, cum apud Troiam, in honorem Palladis, arx, & in eius summo templum illi edificaretur, nondum adeo cooperta è caelo cecidisset, & sibi in eodem templo locum delegisse ferunt, ac deinde ab Apolline tale oraculum redditum, perituros eam civitatem, cum extra mœnia exportaretur; *171. & de ep.*

de eodem, postea bello Mirhidatico Romam auecto,
responsum: IBI IMPERIVM FVTVRVM, VBI
ET PALLADIYM castis summa custodibus arcis,
Corripere sacram effigiem, manibusq; cruentis
Virginem ausi Diua contingere vietas;
Ex illo fluere, ac retrò sublapsa referri
Spes Danaum, fracta vires, auersa Dea mens. Virg. li.
1. Æneid. & Seruius ibid.

Dicerem, & Phaëtonem, à Ioue suo suo, fulmine
in Eridanum deturbatum, quòd non contentus orbita
constituta, ausus esset adfectare regimen curus Sola-
ris, & sedere ad clauum, vice Patris Apollinis, quem
licet decretum rectorem, & aduertum, vix equitatus
tiantur;

Dicerem (inquam) & illa vetera parabolica, & ip-
sis similia, nisi & nostris, & recentioribus, clarioribus,
& certioribus, sic abundare, vt copia pæne ipsa no-
ceat, faciens deligendi difficultatem.

Valentis igitur Imperatoris sellam, in qua facturus
decretum, de eijciendo è ciuitate Basilio, sedere vo-
lebat, contractam ferunt; & ex tribus calamis, ad scri-
bendam exilij legem, adhibitis, nullum reddidisse a-
tramentum, & cum nihilo minus in proposito scri-
bendi impium decretum persisteret, ipsius dexteram,
dissolutis neruis, totam contremuisse; itaque Valen-
tem his commotum, chartam vtraque manu confici-
disse. Ea autem nocte, qua ad deliberandum Basilio
data erat, Valentis vxorem intimis cruciatam fuisse
doloribus, vnicum etiam filium in grauem morbum
incidisse. *Breu. Rom. 14. Iunij, ex Amphilochio, & alijs
de vita Basiliij Magni.*

Constanti Imperat. Hæretico quot, quantaq; ca-
lamitates acciderunt, ex eo tempore, quo in Italiam
Olympium Eparchum misit, vt Martinum Tuder-
tium Pontificem Max. aut interficiendum, aut ad se
perducendum curaret, quòd Paulum Constantino-
politani Patriarcham, & hæreticum, & Legatorum
Apostolica Sedis violatorem ritè condemnasset. Lon-
gum est dicere. *Vide lib. Pontifical. tom. 2. Concil. &
Breu.*

Fff 5

Breu.

Que Cns-
stantia
Martio
Pont.
Roma.

Brev. Rom. 12. Nouemb.

Lictor ipse, quum iussa Eparchi Pontificem occidere aggreditur, in Basilica S. Mariae Maioris ad presepse Milliarum solemniter celebrantem, cecus repente factus est.

Quæ Dodonis in S. Lambertum;

Dodo ter impiissimus S. Lamberti parricida, anò dolore pariter & plaga enteratus pessima, antea num à vermibus comestus interijt, quem & sui, parricidis intolerantia, in Mosam demerferunt? Socijs suis & coniugij, nonne ad vnum omnes diuitijs parricidæ dederunt? Certe percussor iactabundus, in motem publicum Leodij cum fratre congressus, fratrem occidens, à fratre quoque peremptus est, victor vna, victusque. Et haud dubie Alpais ipsa, tot malorum auctrix, fuerat quoque peritura, nisi, Dodonis & sociorum horrenda morte percussa, penitentiam egisset, & collegum virginiam, secleri expians, beato martyri, in villa, quæ Orpio dicitur, dedisset, admissis è Niungella sanctimonialibus. F. Ioannes Placentius, in cat. al. Antistitum Tungarorum &c. in Lamberto.

Quæ Belisarij in Pont. Romanam.

Belisarij, Ducis alioqui sub Iustiniano tam felix, extremas miseras, exauroracionem, expunctionem oculorum, mendicitatem quidam in se naras suis verisimiliter putant, quod, iussu Augusta, in Pontificem Romanum fuerit audacior.

Illustre est, quod refert Thomas Cantipratanus, Monasterium (inquit) S. Iacobi apud Leodium notum multis est, & acceptum. Istud quidam adulescens, consobrinus maioris Prepositi, causa deuotionis & religionis intrauit. Quod ut audiuit Prepositus, inique iussit, mandat Abbati, remitti consobrinum per clericos: remittit ille. Tunc Prepositus forti manu collecta satellitum, intrat violenter coenobium, rapit iuuenem, & nudatum Sancto habitu, induit seculari. Abbas ergo monasterij collectis Primoribus ciuitatis, Episcopo conqueritur, & iustum clerum pro tantis iniurijs interpellat. Hoc dum indignanter audire vix vellet Episcopus, & Abbatem potius duris verbis impetoret: flexis Abbas genibus, cum modestamine verborum, dixit Preposito; Iudicem contra te.

Quæ Prepositi Maioris Leodienf. in Abbatem quendam

NOTA.

Prepositus in terra habere non possum, & ideo contra te Deum summum Iudicem interpello, ut infra quadraginta dies uterque nostrum compareat coram illo, sententiam pro meritis accepturus. Ad hac Praesul cum suis cehimani, cum suis irrisit hominum atque spreuit, & repulit exprobratum. Quid plura: Quadragesimo die circa nonam mortuus est dictus Abbas. Et cum pro eo solenniter pulsaretur, sedens in balneo Prepositus, qui fuit a circumstantibus, quid hoc esset. Mox quidam ingrediens, & requisitus de sonitu campanarum, respondit, Abbatem S. Iacobi modo esse defunctum, & pro eo pulsationem fieri solennem. Illico recordatus Prepositus, quadragesimam diem esse, qua se citatum coram summo Iudice audierat ab Abbate, consternatusq; animo dixit suis. Cito, videte quid facia, mortuus ego sum: comparere me hodie summi Iudicis conspectibus oportebit. Nec mora, post verba haec, cum balneum egredi festinaret, in adstantium manibus cum diro eulatu & vocibus expiravit, ibi proculdubio respondere compulsus, ubi causarum strepitus cessant, Iurisperitorum advocatio conticescit, ubi nec preces, nec pretium liberabunt. Thom. Cantiprat. Episc. lib. apum.

Quid? Ipsa Hannonia nostra, & Valencenae huic vicinar, testari etiam abunde possunt, quid sit profanum hominem temere in Baptistam & Clericum quidquam audere. Dicam iterum Cantipratani verbis.

Simile quid (inquit) & de Comite quoda Hannonia si de indubitata percepimus, qui dum vellet in Ecclesia S. Ioa. in Valencenis Canonicos expellere regulares, & pro eis ponere Canonicos seculares, Abbas eius loci ad summum Iudicem adpellavit. Adpropinquate autem adpellationis die, cum Abbas inciperet infirmari, & se ad comparandum coram summo Iudice orationis instantia prepararet, ipseque Comes sub eodem tempore sentiret incommodum, causa cessit, omnimodo de die veritus Iudicij, & sententiam expectare. Tho. Cantip. li. Apum.

Quae Committis Hannoniae, in Canonicos;

Philippo Gallorum Regi, ut ordinis Templariorum apud Clementem Quintum accusatori, ac proinde ruinae eorum auctori, circiter annum Domini 1110. Neapolitanus quidam Eques Templarius diem dixit, intra spatium anni unius, ad Tribunal Iesu Christi;

Mita.

Mirabile dictu; Ipso anno eundem Galliarum Regem mors intercedens ad Iudicem Deum iſtū. *M. Petrus Sanchez in Quadrangulo tract. de Infirmit. art. 4.*

De Templarijs, vider. eſt latius apud eundem auctorem loco citato. Item, in eadem hiſtoria morali in vita h. mu. §. 5.

Item, apud Petrum Mexiam in ſylva p. 1. c. 4.

Item, apud F. Ioan. à Pineda dialogo 11. §. 30. Mon. Eccleſiaſtica, ex libro quodam monumentorum Floriani de Ocampo in monaſterio S. Franciſci Zamoreſis.

Gregorius Papa X refert, ſe ex B. Franciſco, dum viueret, audiuiſſe, ipſum Sanctum inter cetera hoc Priuilegij obtinuiſſe, *Quod quiſquis Ordinem ſuum perſequeretur, grauius à Domino puniatur, & diu ſos & breui, & male finiret.* Ex Reg. Capucinis per Platinum edita pag. 79.

Refert Hieronimus Platus lib. de bono ſtatu religioſi, ſtupendum eius rei exemplum, de Epilcopo per D. Franciſcum obruncato.

**Quz mili-
tis in D.
Tho. Can.** Ille ipſe miles è Regis ſcilicet domeſticis, & apud Regem Angliæ Henricum II. gratioſus, qui D. Thomam Archiep. Cantuarienſem per calumiam accuſat, eodem anno mortuus eſt, cum duobus filiis, quod non eſſet veritus mittere manum in Chriſtum Domini. *Surius tom. 6. menſe Decemb. in vita D. Thoma Cant. c. 9.*

**Quz vir-
ginis Ar-
rianzia
D. Ambr.** D. Ambroſius, cum Sirmium, ad ordinandum Epil- ſcobum Anemmiun perrexiſſet, Iuſtina temporis Regna potentia, & multitudine coadunata, Eccleſia pellebatur, ita vt vna de virginibus Arrianorum tribunal confeſ- dens illum adtrahere vellet ad partem mulierum, ut ab ipſis cederetur. At verò ille ad eam: *Eſt, inquit, ego indignus tanto Sacerdotio ſum, tamen te non coarctabo qualemcunq; Sacerdotem manum inycere: unde debet vereri Dei iudicium.* Quod dictum excuſu confirmat. Nam alio die mortuam ad ſepulchrum uſque deduxit. Ex D. Ambroſij vita per Paulinum, ad S. Auguſtinum f. 3.

Neque

Neque verò personales tantum calamitates, & eorum propria, qui talia ausi sunt, interdum inde accidunt; sed & publicæ quoque per frequentem.

Quæsi (Auditores) ignoret, si, congestu exemplorum, hic videor vestra abuti patientia. Proderit olini vobis hic tædij deuorati labor, ne in tædia grauiora laborum, & calamitatum maiorum aliquandò incidatis.

Videamus ergò an publicæ aliquandò hinc calamitates. D. Thoma Cantuariensi Arch. in templo, ad aram, ab Henrici II. Anglia Regis ministris, ei placituri, impie trucidato, subito, & præter omnium expectationem, Deo vlciscente fuscum sanguinem martyris sui, pax regni perturbata est, excitata sunt seditiones, & bellum exitum intestinum. Filius incurrit in patrem, & pater in filium, inquit historia apud Suri-um tom. sexto mensis Decembris in vita Thomæ c. 25.

Normannia hostili gladio ferienda tradita est. Anglia contremuit, & commota est à facie cladis imminentis. Obsidebant eam hostes undiq, & icu vastabant exitiales seditiones, alijs patre, alijs filium causam instiore fouere asserebantibus. Surius ibid.

Comes Flandria cum immenso exercitu in Angliam traicere statuerat. Ibid. c. 26.

Rex Scotia Angliam vastaturus videbatur. Ibid.

Semper que deinceps mala malis successissent, posteriora semper peiora prioribus, nisi Henricus ipse, illultra penitentia, Deum sibi ac regno reconciliasset.

Rex enim ipse, cum significatum esset per visionem, nulla alia via sperandam esse pacem, nisi conciliato Martyre, corde contrito & humiliato, ad monumentum B. Martyris veniam petiturus properauit. Cumque Cantuariam venisset, ab eade B. Dunstani usque ad summum templum, in quo S. Thomas conditus, nudis pedibus, & communi veste, lachrymabundus ingrediebatur, non viarum asperitate non pedu tencitudine retardatus. Vbi ad Ecclesia fores venit, procidit & adorauit: porro ingress-

Et hinc quoque calamitates publicæ.

Vt in Anglia sub Henrico II.

ingressus locum illum, in quo vir beatus occisus est, lachry-
 mis infudit: deinde, dicta Confessione coram Episcopo,
 cum multo tremore ac reuerentia accessit ad locum Mar-
 tyris, atque illic, toto prostratus corpore, quos gemitus,
 qua suspiria ediderit, quos lachrymarum profusiores im-
 bres, dici non potest. Postea cum palam, se rem prole-
 māisset, veniamque precatus esset, quod sanctum verum
 ram pertinaciter esset persequutus, non tamen oculi re-
 lussit, restituit in integrum Ecclesie Cantuariensi ter-
 ra & dignitates, que antea habuisset, adhibens, et sex-
 triginta librarum redditus, ut sanctam Mariam
 posset habere propitium. Deinde, exteriori veste im-
 datus, scapulas & caput in tumuli fenestram magna
 humilitate submitit, ita ut omnes eo spectaculo ad lachry-
 mas permouerentur: primoque ab Episcopo quinquagesi-
 mus est: deinde, a Monachis amplius octoginta, reman-
 cepit iectus, atque ita solemniter absolutus est. Post hec,
 nuda humo residens, nudis pedibus, ut venerat, atque
 ieiunus totam noctem in precibus exegit. *Sc. Satus ibi*
 cap. 26.

N
O
T
A.

Ut verò satis constet, S. Thoma Martyri merito ab-
 lo regno diuina seueritatis animaduersionem amittam, ip-
 dem die, quo Rex venit Cantuariam, pro suis in Mar-
 rem peccatis satisfactorius, Comes Flandria, qui cum ma-
 menso exercitu, in Angliam traicere statuerat, maris
 illius sententia recessit. Altero die, Rex Scotia Angliam
 vastat iures, in acie comprehensus est: & brui omnia con-
 tineret hostes. Ibidem.

Ut in Gre-
 corum ex-
 ercitu.

Taceo, ob raptum Chryseidem, Sacerdotis A pol-
 linis filiam, tam grauem aliquandò Grecis immoderantem
 pestilentiam, ut Agamemnon patri puellam restitui-
 re sit coactus. *Homerus. 1. Iliados.*
 Scilicet aurum Tholosanum, aut equum Seianum,
 iure adpelles, ius Ecclesie à profanis hominibus vici-
 patum.

Ita est, (cari mei Auditores) ita est omnino, quod
 regnum, quod non seruiert tibi, ò Christo, aut legas
 tuis, peribit. Mai. 60.

Non relinquet hominem nocere eis. & corrumpiet pro eis Reges. psal.

Inimici eius terram lingent. psal.

Ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum. psal.

Pulverem pedum tuorum lingent. Iai. 49.

Illi illi populi meditati sunt inania, & quicumque adfiterentur Reges terra, & Principes convenerunt in vnum, adversus Dominum, & adversus Christum eius, dicentes, dirumpamus vincula eorum, & projiciamus a nobis iugum ipsorum Sacerdotum & Pontificum; qui enim habitant in caelis serius aut citius iridebit eos, & tanquam vas figuli confringet eos. psal. 2.

Defenda: scilicet Reges, & quivis e plebecula, quifque sua, & funiculum hereditatis sue: relinquat Deus clerum tuum indefensum, & proculcatum? Scilicet.

III.

Ut morbo illi occurrendum.

Dicant igitur Baptista, sub Herode vim patientes, & horum primores, Christo, cum gemitu, quod olim Apostoli, cum navis, huius rei figura, pæne operiretur fluctibus, Domine salva nos perimus. &c.

Provideant & iidem, ut principijs quoque obfent: & adfit cum gratia Numinis, dextra & cura hominis.

Principijs
malorum
occurrendum.

Modicus enim ignis, & vix scintillula, quantam sylvam non raro incendit! Iacob.

Flumina quanta vides parvè ex fontibus orta!

Fons parvus crevit in fluvium maximum, & in aquas plurimas redundavit. Esther. 11.

Exstillans per tenues rimas initidè lenissimè extra alveum, ac vix aliud quam exsudans, vnda fluminis; paulò post, neglecta, quam latè sternit sata læta, bonumq; labores! Virgil.

Cæli pluviolæ vix atomis grandiores, vel maris stillulæ sensim influentes, diucius à Nauarchis neglecta, quam multa ingentiaq; nauigia perdididerunt!

Febra.

Febticula neglecta, quam sæpè robustissimū quæ
que enecauit!

Paruus error in principio, quantus est in fine!

*Vno admissio absurdo, quam multa loquantur abjuri-
da!*

Qui contemnit minima quod non paulatim deiciat!

Initio obex paruulus, aut aggelus, ex tribus glo-
bulis, obiectus irrepentibus aquis, totum agrum ab
inundatione non rarò possit tueri.

Tantillum aquæ oportuna supersufum ingens fi-
stat incendium.

Catapotiolum, pilulæ ternæ aut quaternæ, aut ve-
næ sectio, integram valetudinem sæpè restituerunt.

Negatiuncula alterius præmissarum, aut distinetio
uncula Sorbonica, sistat totum infidiosæ disputatio-
nis cursus, & velut torrentem.

Serò medicina paratur,

Cum mala per longas inualuere moras.

Carthaginem, Deus bone! quantam urbem centum
nouis sedecim diebus ardere oportuit, cuius incendii
initio restitutum non fuit. *Eutrop. lib. 4.*

Vix tùm tandem flammæ ruina extinguitur.

Capi conclusione bona necesse est, qui præmissa
admisit.

Serpentis corpus certò irrupturum, & tota mole
belli venenique pugnaturum sciat, quisquis capite-
ius irrepentis non contriuerit.

De quibusdam est ferè dicere, quod Dominus ue-
bat Israël, *Omnis locus, quem calcauerit pes vester, des-
ter erit. Deut. 11.*

Aut, quod de Xerxe lectum; vndè tantillum aquæ,
& terræ obtinisset, ibi se Dominum dicere aut cre-
dere solitum; vbi enim istis digitus ceditur, tota ma-
nus occupatur.

Vt cancer serpunt eiusmodi mala.

A præscriptionum titulis valdè metuendum.

*Turptus eicitur, quàm non admittitur hostes, & verò
etiam longè difficilius.*

Non minor est virtus, quàm querere paria tueri.

Nicum numine dextra quoque huc adlaboret, non parum hinc mali.

Non colligunt de spinis unās, neque de tribulis ficus. Matth. 7.

A caudis igniferis vulpecularum Samsonis, messoribus pertimescendum. *Judicum.*

Capite nobis vulpes paruulas, que demoliuntur vineas, capite inquam, dum adhuc sunt paruulæ. *Cantic.*

Beatus qui tenebit, & allidet paruulos ad petram. psal.

Obprime, dum noua sunt primi mala semina morbi.

Sit anser aliquis, raucus licet, & malè disertus, aliquid tamen, qui excitet Capitolij vigiles, aduersus istas Brenni scaldas! Oriatur Manlius Capitolinus aliquis, qui ascendebat ex aduerso, seque obponat murū pro domo Israël, contra Herodem.

Sit vel gallus aliquis, semel & iterum nescio vnde cantans, qui Petrum periculi sui admonent.

Vel Angelus nescio quis, qui in somnis iterum illi dicat. *Surge velociter &c. Act.*

Pro aris, pro foris, pro iacris, pro libertate surgendi, ita dique causa æquissima.

Regionem vestram coram vobis alieni deuorant. *Isai. 1.*

Panem filiorum accipiunt canes improbi de mensa dominorum suorum.

Ab Amane, Esther Regina, Afluero presente, pænè obprimitur. *Esther.*

Ab ira viri peccatoris nihil timueritis, non exilia, nō spoliaciones &c.

Cūr exilia? *Viris fortibus, virtis virtutum, omnis terra patria est, ut aquor piscibus.*

Cosmopolita sunt viri fortes omnes, vti de se Diogenes aiebat.

Cūr facultatum accisiones, adfiscaciones &c.

Non priuabit Deus bonis eos qui ambulat in innocentia.

Fortiter
orania
pro aris
fereuda.

Deinde; Natura, & philosophia Christiana comēta paucissimis est.

Cūr Ecclesiæ ruinam ab iratis? Præstat aliena malitia, nulla culpa nostra, quàm vere culpabili ruentium negligentia.

Sunt fortiores nobis? Imò verò plures, nobiscū sunt, quàm cum illis. 4. Reg. 6.

Deus ipse pro nobis, qui vnus multorum instat, imò vnus supra & super omnes est.

Vnus ille, Herodis & satellitum colla propria circumse calcabit.

Qui habitat in cælis iridebit eos, & Dominus subsannabit eos. psal. 2.

Occumbendum? melius mori in bello, quàm videre mala gentis nostræ, quàm miseris, quàm in honore virtuti superesse &c.

Satius gloriosissimam mortem, quàm odibilem curam complecti. 2. Mach. 6.

Semel mori gloriosè, melius; quàm diu ingloriè viuere imò diu mori.

Eleazarus optimè, qui destinauit non admittere vitia, propter vitæ amorem. 2. Mach. 6.

Alioqui, quid Christo, quid Apostolis respondebitis, ò proceres, qui vos posuerunt custodes in cœnis, de vineis tam profanè sacrilegeque vindemiaris, ab omnibus qui præter egressi sunt in viam, expostulantibus etque obiectantibus, non statim ex aduerso, vti & quod oportebat, consolidatum, quod fractum adparebat? &c.

Qua fronte, priscorum Episcoporum, & beatorum maiorum conspectus sustinebitur, si pro qua illi causa ausi sunt mori, nepotes pro eadem non dico non audent liberè loqui, sed ne murire quidem vel temeriter.

Itane? potuisse maiores inter Ethnicos adipisci, quoo nepotes tueri inter Christianos non possunt?

Iniustitia (si quis ighorat) duo sunt genera. Vnum eorum qui inferunt; alterum eorum, qui, cum possint, propulsant iniuriam. Qui enim non resistit, cum percutitur

iniuria: tam est in vitio, quam si Patriam aut parentes
deserat. Cic. 1. Offic.

Delicta qui non vetat, cum possit, iubet. Seneca.

Non solum qui faciunt, sed etiam qui consentiunt.

Vulgatissimum autem est, eum qui tacet, videri cō-
sentire.

Imperia soluit, qui tacet, inssus loqui. Seneca.

Qui sperabit tandem quitquam Deum Patrem at-
que eam cum, qui sponsæ eius Ecclesiæ vel vim intule-
rit, vel vim patienti non succurrerit?

Hic hic claves regni cælorum ostendat.

Hic hic potestas, & vis ligandi atque soluendi, ex-
ferenda.

Hic hic alter gladiorum Petri, ille ille, inquam,
cuius Bono, vel solo nomine sonoq; terribilis, è va-
gna educendus.

Tentandum, an verè & gratis Iob colat Deum.

Fortiter, pro Baptista, armis cælitus datis,
aduersus Herodem, dimicandum; etsi cum Baptista
moriendum.

Parumne gloriæ, cum Phocione illo mori, & pari
causa?

Pietatis aliquod genus fuerit, hic seueriusculum
fuisse, ne tres vno velut ictu pereant; Herodes, vim
inferendo; Baptista, vim patiendo; Clerus, vim illa-
tam in Herode perperam dissimulando.

Est vbi tollenti tunicam, non sit dandum & palli-
um &c.